

Гомін України.-12.11.2019

Іван Капсамун

«Виживати замало. треба навчитися перемагати»

Питання Голодомору 1932-1933 рр як Геноцид українського народу. розглядається в німецькому парламенті. Кілька десятків країн уже визнали Голодомор 1932-1933 рр. Геноцидом українського народу.

<http://www.homin.ca/news.php/news/21231/group/28>

Чому історія визнання Геноциду цілком реальна з іншими націями, але поки не може відбутися з українцями?

Палата представників Конгресу США ухвалила резолюцію про визнання масового вбивства вірмен у Османській імперії в 1915-1923 роках Геноцидом. За ухвалення резолюції проголосувало 405 з 435 конгресменів, причому як демократи, так і республіканці. Проти висловилося лише 11 членів Палати представників (eurointegration.com.ua).

«У пам'ять про загиблих у одному з найбільш жорстоких злочинів ХХ століття: систематичне вбивство Османською імперією понад 1,5 мільйона вірменських чоловіків, жінок та дітей. Давайте сьогодні чітко викладати факти, що в приміщенні цієї Палати назавжди будуть вписані в протокол Конгресу: варварство, здійснене проти вірменського народу, було Геноцидом», — заявила спікер Палати Ненсі Пелосі.

У відповідь міністерство закордонних справ Туреччини вже поширило заяву, в якій назвало резолюцію Палати представників «виданою для внутрішнього використання» та такою, що «не має історичного або правового підґрунтя». Голова МЗС Туреччини Мевлют Чавушоглу назвав документ «помстою» за вторгнення Туреччини до Північної Сирії.

Позиція Туреччини щодо подій 1915 року полягає в тому, що загибель вірмен у Східній Анатолії в 1915 році відбулася після того, як деякі з них приєдналися до росіян, що здійснювали вторгнення, і повстали проти османських сил. Анкара не визнає ці події Геноцидом, але визнає, що під час Першої світової війни були жертви з обох сторін.

Паралельно розгортається ще одна історія, яка безпосередньо стосується України. «Історія, якої не могло статися з українцями. США визнали Геноцид вірмен. Просто перед цим етнічна вірменка Кім Кардашьян через «Твітер» закликала Конгрес прийняти позитивне рішення, а громадян — тиснути на конгресменів», — написав у «ФБ» експерт Віталій Манько.

Нещодавно розгорівся скандал стосовно відсутності єдиної позиції українсько-німецької комісії щодо визнання Голодомору Геноцидом у петиційному комітеті Бундестагу.

Посол України в Німеччині Андрій Мельник звинуватив історика Ярослава Грицака (співголова Німецько-української комісії істориків. — Ред.) у бездіяльності: «Одним із головних напрямів роботи комісія визначила вивчення «історії України в радянський період і теми Голодомору». Завдання, поза сумнівом, важливе, і, тим паче, актуальне сьогодні, коли Бундестаг нарешті почав розгляд питання про визнання Голодомору Геноцидом українського народу. ... завдяки титанічним зусиллям українських активістів у Німеччині та людям доброї волі з усього світу вдалося зібрати підписи під петицією до Бундестагу. ... 21 жовтня відбулося засідання петиційного комітету в Бундестазі. Як раніше, так і під час цієї

події в німецькому парламенті неодноразово лунали прямі заклики до комісії надати свою об'єктивну оцінку одного з найбільших злочинів ХХ століття. Але сама комісія чомусь не вважає, що ці заклики її мають зачіпати. ... Саме тому комісію з українського боку необхідно переавантажити! Ця необхідність уже давно перезріла».

Своєю чергою Ярослав Грицак спростував звинувачення, пояснивши свою позицію тим, що до нього не зверталися: «Ви, мабуть, дізналися б, чому ми не можемо вийти зі спільною заявою щодо Голодомору як Геноциду. Особисто я не займаюся темою Голодомору, але з того, що читав, склав собі чітке уявлення: так, Голодомор був актом Геноциду. Ви згадали про листа професора Шульце-Весселя (співголова Німецько-української комісії істориків. — Ред.) до Вас — але ми не знали про нього, аж поки Ви не зачитували його у своєму тексті. Ця цитата нас, українських членів комісії, здивувала — нас ніхто ніколи не питав, що ми думаємо про Голодомор. Після публікації Вашого листа я звернувся до кожної української членкині й кожного українського члена нашої комісії з питанням, що вони думають про Голодомор. Виявилось, що наші думки збігаються. На жаль, такої єдності немає серед наших німецьких колег. ... А щодо мене особисто, то я не боюся погроз зняти мене з посади співкерівника комісії».

Цей публічний скандал навряд чи сприятиме позитивному розгляду питання Голодомору в німецькому парламенті, адже демонструє, що серед самих українців немає єдності і бракує комунікації. Тим паче, після того, як стало відомо, що МЗС ФРН не радить петиційному комітету Бундестагу визнавати Голодомор 1932-1933 рр. Геноцидом українського народу.

«Уся ця історія наводить на сумні висновки. Адже тут прослідковуються спільність і протилежність позицій Кардашьян і Грицака. Що між ними спільного? Вони в своїх етнічних та громадянських колах є вагомими фігурами. Можливо, завдяки популярності, Кардашьян більше впливає на думки. Проте публічна думка як Грицака, так і Кардашьян, має значення і враховується як суспільством, так і політиками. Що їх відрізняє? Кардашьян у політичній активності керується суто своїми цінностями і громадянською позицією, вона не скаржиться на те, що їй не виплатили зарплату за громадянську активність, не пояснює свою бездіяльність тим, що їй не подзвонили, про щось не попросили. Взяла смартфон, запостила резонансний заклик, досягла успіху. В Грицака знайшлося 100,500 причин цього не зробити. Ось чому історія визнання Геноциду не може відбутися з українцями, але цілком реальна з іншими націями», — вважає згаданий Вігаль Манько.

З українцями це також цілком реально. Але потрібна єдність і наступальна зовнішня політика. Тим паче, кілька десятків країн уже визнали Голодомор 1932-1933 рр. Геноцидом українського народу. Потрібно працювати далі.

«Рівень інформованості німецького суспільства про найбільшу українську трагедію такий, що дозволяє ігнорувати заклик згаданої вище петиції, — пише в своїй статті в газеті «День» український історик Володимир Бойко. — Цілком доречно поставити питання й до самих себе, до дипломатичної служби та консульств: чи все можливе було зроблено для того, щоб обізнаність західних суспільств про Геноцид українського народу була більшою? Чи це справді пріоритет у сфері історії та культури? Чи не виявилось оновлене зовнішньополітичне відомство засліплене успіхом своїх попередників та української діаспори? Попри доволі песимістичний початок, розгляд петиції триватиме впродовж відведеного за регламентом часу. Це означає, що в нас ще є можливості, щоб через громадськість вплинути на депутатів Бундестагу, пояснивши, чому позитивне рішення дуже важливе і якими будуть його наслідки (негативне — також). Німецька зорієнтованість на Росію — скеля, яку можна і треба зруйнувати».

І насамкінець цитата з нещодавнього ефіру (UkrLife.TV) головного редактора газети «День» Лариси Івшиної: «Правлячі режими змінюються, але десь таки, мабуть, лежать теки з усілякими сценаріями розвитку та перебігу подій, тому що всі країни мають довготермінові національні інтереси. А Україна — ні. Не видно. Тільки виживання, але цього замало. Треба навчитися жити, треба навчитися конкурувати, треба навчитися перемагати. І в цьому сенсі в нас тут великий «пасив», знову ж таки саме через незнання історії».